

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 20.

Neděle, 20 září 2020

"Kam te jedem?" zeptala jsem se, kdy se mi podaří urovnat aspoň trochu myšlenky. "Do Matmaty. Už jsi o náslyšela?" "Ne. Mála bych?" "Viděla jsi Star wars? Ty tam byly filmovány. Viděl jsem je na jaře v kině." "Ne, neviděla," odpověděla jsem. "A koda, bylo by to pro tebe zajímavější. Co je s tebou dneska mon su?" (Panebože, ti Francouzi... bych si přála, aby mi neřekl: "moje želá!! Ale vždycky mi to spravilo náladu, ta představa hlávkvy želá-, sedá-cí náj v autě!)

Odpověděla jsem tou nejbávnější: v polovinou: "Bolí mne trochu hlava.... Jak daleko je to do Matmaty?" "Asi hodinu za chvíli jsme tam", sáhl mi ustaraně na čelo. "Nechces přejít?" Hodinka se protáhla. Cesta byla trošku horší, než Alain předpokladal.

"Hele, co je to před nama? To je celý stádo ovčáků!" Byly tam plně samy, snad si začaly na půllet, ale totálně nám uzavřely cestu. Alain zmačkl klakson, ale ať houkal jak chtěl, ovce šly pomalíkem a neuhnuly ani o píď, naprosto si jízdu svěřily cestě. Tak jsme se vlekli za nima ovčím pochodem, nic jiného nám nezbylo. Najednou jsme uviděli na silnici ručně malovanou ceduli: "LOS TRIGLODYTES". Krajina před námi se podivně změnila, jako bychom se ve snu přenesli do jiného dimenze. Vážně kolem začalo vypadat najednou jako neskutečné, drsné a naprosto statické, téměř ovce se nám jenom zdají.... Na hološm kameni rostlo několik palem, kolem nás byly kousky zelené trávy, nepochopitelně místo!

"Alaine, co jsou tryglodyte? Nepletou si s trilobitami?" Měla jsem na mysli malý zkamenělý etihorní brouk. "Ne nepletou. Tryglodyty jsou lidi, kteří pod zemí. Já jsem o tom slyšel, ale ještě jsem to taky neviděl. Bude to už zajímavější, nemyslíš? Počkej, sedíme z cesty a necháme ty ovce projít, to je strašně, změnil debatu, vzali jsem první odbočku a uhnuli do nějaké maličkosti vesnice. "Je ti už líp?" .. ptal se ustaraně. "Bude ti líp v autě, anebo zvládnou se projít?"

Uvědomila jsem si, jak mne bere předliší věcí a těkla mu, že už mi je plně dobře a já se projít je bez Alain vzal s sebou příděl - a šli jsme nahoru po kamenných schodech obehnaných zdí - ke krásně bílému měřítku. Došli jsme k němu, zuli si boty a věšili dovnitř; nikdo nás nepočítal vyhnat, nikdo tam nebyl, po předlo jsem měla strach pocit neskutečného "jiné planety...." těkla jsem to Alainovi a on se zasmál: "Taky to na tebe tak před-sobě? Představ si, jsme spolu sami někde ve vesmíru...miliony hvězd za den." "Nedělej si legraci, ono to tak fakt vypadá." Vrátili jsme se k autu a jeli jsme dále po přešné silnici plně zatáček, začkrut a kopců. Dojeli jsme k němu, kde bylo napsáno: "MATMATY" po předlo jsme nic neviděli, jenom nějaké dřevo, jako po meteorech. Kdy se k nim došli bílé, zjistili jsme že jsou dřevo, hluboké asi 10 - 15 metrů. Dno tvořené prostorně dvěma, z nichž se vchází do místnosti vydlabaných v rudě páskovci. Vstupuje se tunelem nebo šplhá po věšeběch. Stali jsme nahoře nad jednou takovou dřevou a viděli u lidí. Nádvoře - nemělo stádu. Alain mi řekl, že v jedné z těchto jeskyní je hotel Sidá- Driss, kde se natáčí vily a v něm dneska budeme spát.

Jeli jsme po hlavní cestě Matmaty a dávali jsme se kolem sebe. Už se stěvalo a pocít vesměrné krajiny a statiky je zesílil. Konečně jsme našli ten správný hotel. Byl hodně omálen, rozhodně mi nepřipadal jako místo, které by mohlo začít filmem. Na dveřích bylo klepadlo ve tvaru ruky. Recepce byla ve druhém tunelu na pravé straně a se zdálo přiznaně.

Alainův pas opět našel stádu - postačil i za mne. Asi nechtěl předtím o jediné zákazníky. Po formalitách jsme byli odvedeni do labyrintu chodeb, u kterých jsem si byla jistá, že se sama z nás nikdy nevymotám. Náš pokoj byl maličký, ale vypadala docela útulně. Neměl bohužel ani záchod ani koupelnu, ty byly o kus dále v chodbě, jediné pro celý hotel. Postel byla malá, spát pro jednoho nebo dva, ale Alain byl spokojen, nakonec fakt bylo, že jsme si jediné moc másta nezabývali.

Áli jsme se jeden po druhém osprchovat do koupelny. Kdy se jsem rozšla svatlo v koupelnu, měla jsem pohotovost prchali do věševky. Dost jsem se jich šetřila a celou dobu sprchováni - hlá-dala, aby zadnej nezatočil pro spráje se mnou. Naše stádu - jsem jim patrně nebyla dost atraktivní, takže opovrhli předlešitost se na nás chodit dával. Pokud tajně nepokukovali z té věševky. Sprchovala jsem se opravdu co nejkratší dobu, nejenom kvůli těm černým tichým společnostem, ale i kvůli tomu, že tekla jenom studená voda. Pak se osprchoval Alain a hodili jsme na sebe svetry, protože se už začalo ochlazovat a šli jsme přejít po delně. Nevěm, jak se Alainovi podařilo předelnu objevit.. Tam jsme z kromě nás jsou tu i jiné hosty, tedy vlastní jeden host. U stolu, kam nás šel posadil, už seděl nějaký kluk, na pohled hip-k s vlasy daleko delší než ty Alainovy. Pošli dali jsme o předelně - Iá-stek, ale předelně - nás jen oznámil kuskus. Ach jo....no hlad jsme už měli, tak co se dalo dlat, já se hledat jinou restauraci se nám nechtělo.... Hip-k se k nám naklonil a anglicky nám sdělil, že za poslední tři dny nic jiného na předelně - nás nebylo, ale on má kuskus rád, tak to jedno. A předlo je tu levnější - než jinde. Pak se představil, že se jmenuje Marius a je z Rotterdamu. Už mu šlo na deštitivě - doma, tak se vydal sem. Teď už by se rád šel odsud pohled pryč, ale nemá jak. Předjel sem stopem, tady začal předelně - a předlo esunout se dolů do Ksaru. Tam se chce tak půl den courat kolem. "My jsme přešli předlo - a začneme do zítřka." Předel Alain a představil nás. "Perfektně" nadchnul se Marius. "Kdy se budu vážně ukázat tak to bude jako bych se na vážně znovu vašíma očima, provedu vás chcete? Za ty tři dny jsem už tady prolezl vážně! No, stejně předlo - veševky je předlo - do baru...?" "No, nevím...." zavážal Alain a předlo - se na mne, viděl jsem, že se mu tam moc nechce.. Jak jsem ho už znala za těch předlo - nás - společnosti život! "Do baru tady pro musá-te", předlo emlouval nás Marius. "Prošly bydlíte v tomhle hotelu, jsou tu lepší a pohodlnější - ... a dokonce mají i věševky předlo - nel, než jen kuskus?" "Protože tady byly filmovány .Star wars!" odpověděla Alain. "No jasně a ten bar je těm pověstnej. To je dřev, prošly jsem tady i já," vysvětlil Marius.

Takže dopadlo tak, že oba kluci se domluvili, že jsou fanoušci na Star wars a do baru mne doslova odvěkli, za stádu

barvitěho lá-en- o Lukovi Skywalkrovi...jehož nářn nořky prej řlapaly po těchhle kamenech. No prostě...jak v
 ř-křm: "Ať si hrajou, hlavně ře neplřou..."

"Na dvě ř-ch baru bylo napsřno velkřmi př-smeny MOS EISLEY CANTINA "To je ta kantina z Hvřzdnřch vřlek!"
 vykřmkl Alain a kdyř jsme veřli dovnř, uvidřli jsme řřasnř barevnř malovanř strop a po střnřch spoustu o
 filmř a řřnř karty a pohlednice od lidř- z celřho svřta. Vypadalo to trořku jako vinnř sklep v Brnř "U křřlovny
 Eliřky", se svřmi klenutřmi stropy a vřklenky řistř vybř-lenřmi vřpnem.... Kupodivu tady bylo daleko vř-c lidř-,
 Marius řmekl, ře sem chodř- ze vřech hotelř v okolř-, ale mřlokdo tady spi..Zřstali jsme sedřt u baru. Marius byl velic
 př-jemnř kluk, vlastně mi hodně přřpomř-nal Sjaaka, i kdyř nebyl tak hubenř. A byl taky z Holandska. Bavilo ho
 se po svřtř, vřřdycky jenom chvř-li doma pracoval, aby vydřlal na dalřř- cestovřjnř- a zase jel.... velice ekonomicky,
 pochopitelnř. Nespal v hotelu, ale venku ve stanu, sem chodil jenom jř-st, protoře tady bylo nejlevnějř- jř-dlo ve mřstř
 řřsteřnř jsem sledovala konverzaci, ale v duchu jsem myslela na celej ten dneřnř- den. Bezdrřnř jsem se dotkla ruk
 medailonkř od Karima. Mřm o Karimovi řř-ct Alainovi? Je to řřpatř, kdyř neřřeknu? Zbyteřnř, a pro nic za nic, b
 Alainovi ublřřila a vlastně o nic neřřlo. Karim byl jenom sen, pomř-jejř-cř- neskuteřnř křřsnř sen. Alain... vzpom
 jsem si na vřřchno, co pro mne udřlal, na nřhu, s jakou se ke mnř choval. Na tuhle cestu bych se taky nikdy nedostala,
 nebřřt jeho. Bylo mi př-jemně, ře se bavili o nřřem, co mne tak mřřlo zajř-malo. Nevyřřadovalo to moji řřast a
 mohla utřř-dit myřřlenky. O Francii je zbyteřnř teř mluvit, rozhodli jsme se přřece, ře to nechřřme ařř po nřřvrat
 kazit tuhle cestu, na řřpatř zprřřvy je vřřdycky dost řřasu... Učř-tila jsem Alainovu ruku kolem pasu: "Přřdeme?" zeptal
 se. Domluvili jsme se s Mariusem, ře se sejdeme řřno kolem osmř u snř-danř. V řřivotř bych nenařřila nřřř pokoj, a
 Alain nařřtř- mřřl lepřř- smysl pro orientaci neřř řř. Vlekl mne za ruku za sebou po slabř osvřtlenř kamennř ch
 pokoji jsme nechali rozsvř-ceno.

Hned, jak jsme zavřřeli dvěřře, mnř Alain vzal do nřřruře a tiřř se zeptal: "Uz jsi se nřř kdy milovala v jeskyni?" Alena,
 Yukon